

Паніум — Число дев'ятнадцять

Великі: Антіох, Костянтин і останній президент

Jeff Pippenger

2026-03-01

Ключ до належного розрізнення віршів від десятого до шістнадцятого одинадцятого розділу книги Даниїла міститься в базових пророчих застосуваннях, які було використано понад тридцять років тому, у 1996 році, коли було видано журнал *The Time of the End*. Через тридцять років Господь відкрив, що інша пророча звістка має бути формалізована так само, як міллеритська звістка була формалізована у 1831 році. В омега-історії цих тридцяти років звістка, яку належить формалізувати, представлена як виправлення попередньої звістки про іслам, у викладі Джозії Літча, а також як виправлена звістка про зачинені двері, у викладі Самуеля Сноу, що символізується притчею про десять дів. Буде проголошена звістка про іслам, супроводжена застереженням щодо поступового зачинення дверей благодаті, коли Христос завершує Свою працю суду. Ця звістка двоскладова, вона має внутрішню й зовнішню лінію, які, своєю чергою, представляють перші два кроки триетапного випробувального процесу, що завжди відбувається, коли пророцтво розпечатують, як це було з Об'явленням Ісуса Христа 31 грудня 2023 року.

Журнал «Час кінця» містить загальний огляд майбутнього для Америки, як воно представлено в останніх шести віршах одинадцятого розділу книги пророка Даниїла, печаті з яких були зняті у час кінця в 1989 році. Журнал перебуває у відкритому доступі протягом тридцяти років, і ніхто не розпізнав, що головною темою журналу була релігійна боротьба між комунізмом і церквами, які перебували під впливом католицизму, особливо в Україні. Та релігійна боротьба періоду 1989 року пояснює контекст релігійного занепаду Путіна, як це представлено Птолемеєм та Озією в бунті, який обидва виявили при храмі в Єрусалимі. Храм у Єрусалимі був храмом Озії, а не Птолемея. І Путін, і Зеленський оскверняють один і той самий храм двома різними способами: один як єгиптянин, а другий як юдей.

Церквою, що вела боротьбу проти царя півдня в 1989 році, була католицька церква. І чому б ні? Атеїзм Франції завдав цареві півночі смертельної рани у 1798 році, тож чому б папству не відплатити за затяжне переслідування католицької церкви атеїзмом, особливо в Україні? Ще важливіше те, що це виразне свідчення про Україну походило з публікації 1996 року, яка цитувала світських істориків щодо подій 1989 року. Нині, коли Господь знімає печать із прихованої історії сорокового вірша, Він вказав на боротьбу між двома православними церквами, щоб надати пророчий та історичний контекст битві при Рафії та її наслідкам, і вже вмістив необхідні ключі до розуміння в журналі «*The Time of the End*», опублікованому тридцять років тому.

Занепад Наполеона узгоджується з поступовим занепадом Леніна, Сталіна та системи Радянського Союзу. Коли пророче південне царство перенесло свою столицю до Росії, у 1917 році відбулися дві великі революції. Перша — це так звана Російська революція, коли

було повалено царя, а потім того ж року відбулася Більшовицька революція, що призвела до громадянської війни 1917–1922 років. У 1922 році було утворено Радянський Союз.

Становлення Росії як духовного царя півдня представляло собою двоетапну революцію, що призвела до громадянської війни, а потім — до утворення конфедерації країн. Розпад Радянського Союзу також мав два етапи: він розпочався падінням Берлінського муру 9 листопада 1989 року, що згодом призвело до розпуску Радянського Союзу 31 грудня 1991 року. Як останній правитель Росії, цар півдня, Володимир Путін був типологічно представлений у прообразі першого російського правителя — Володимира Леніна.

Володимир означає «великий керівник», а Путін означає «шлях». Ленін означає «велика річка», але Володимир Ленін обрав ім'я «Ленін», щоб приховати своє справжнє ім'я — Володимир Ілліч Ульянов. Ілліч означає «син Іллі», а Ульянов означає «юний син Іллі».

Великий російський вождь на цьому шляху, в історії, представлений битвою при Рафії у 217 р. до н. е., був типологічно представлений першим керівником Росії, який, як Володимир Ленін, був великим вождем могутньої ріки, але приховав своє ім'я. Ім'я є символом характеру, і те, що Володимир приховав свої два імені, являє характер, який обрав велику ріку політичної думки понад характер, представлений Іллею, що означає «Бог є Єгова». Корінь атеїзму — заперечення Бога, і атеїзм є визначальною ознакою царя півдня. Друге й третє з даних Леніну імен підкреслюють Іллю та його сина, а кінець Росії як царя півдня представлений Птолемеєм IV, який переміг у битві при Рафії, але коли Антіох повернувся у 200 р. до н. е., під час битви при Паніоні, тоді вже правив п'ятирічний син Птолемея. Два первісні імені Леніна вказують на Іллю та його сина й узгоджуються з Птолемеєм та його сином. Ілля та послання до його дітей мають місце в останні дні, безпосередньо перед «великим і страшним днем Господнім»; туди ж віднесено й битви при Рафії та Паніоні.

Ось Я пошлю до вас пророка Іллю перед приходом великого й страшного дня Господнього: І він наведе серце батьків до дітей, і серце дітей до батьків їхніх, щоб Я не прийшов і не вразив землю прокляттям. Малахії 4:5, 6.

Свідчення Озії та Птолемея узгоджуються в одинадцятому вірші одинадцятого розділу книги Даниїла, і Озія прожив ще одинадцять років після свого бунту та прокази; тоді як Птолемей правив загалом сімнадцять років, що дорівнює числу років між битвами одинадцятого та п'ятнадцятого віршів. Пророцтво на 250 років, яке почалося 457 року до н. е., завершилося 207 року до н. е. посередині між тими двома битвами: через десять років після Рафії і за сім років до Паніума. Панування Птолемея IV почалося 221 року до н. е., а помер він 204 року до н. е., тож сімнадцять років Птолемея — це не той самий відрізок, що сімнадцять років від Рафії до Паніума. Вони також не є тими самими сімнадцятьма роками, які представлені завершенням 250-річного пророцтва, що починається за Нерона у 64 році та закінчується у 313-му. Від 313 до першого недільного закону в 321 — вісім років, а через дев'ять років, у 330-му, Костянтин поділив царство на схід і захід.

У найближчому майбутньому Путін і Росія переможуть Україну, і кроки Птолемея та Озії почнуть повторюватися в історії, представлений дванадцятим віршем. Два біблійні свідки

поміщають остаточну кризу Путіна у контекст церковно-державної кризи. Їхній заколот виявився в храмі в Єрусалимі, таким чином окреслюючи храм і релігію Озії як пророчий орієнтир.

Зеленський, чие прізвище означає «зелений», є маріонеткою глобалістських бюрократів Європейського Союзу та Організації Об'єднаних Націй, чий глобалістський порядок денний влучно репрезентований зеленим політичним рухом, що поклоняється Матері-Землі. Доречно, що Зеленський був актором, адже він очевидно є ставлеником інших сил, а значення його прізвища — «зелений» — визначає політичну філософію, яка скеровує його ходи на шахівниці людської історії. Мат для Зеленського вже не за горами.

У цій останній історії заколот Озії та Птолемея знову повториться, але Птолемей (Путін) помер за чотири роки до битви при Паніумі, а останній правитель «царя півдня» репрезентований п'ятирічною дитиною, якою керує низка корумпованих і некомпетентних регентів.

Птолемей V мав лише близько 5–6 років, коли зійшов на престол у 204 р. до н. е. (після загадкової смерті його батька), а держава Птолемеїв упродовж його правління була паралізована низкою некомпетентних або корумпованих регентств. Початкове регентство тривало від 204 до 202 рр. до н. е., після приховування смерті Птолемея IV і вбивства його матері Арсіної III. Улюбленці двору Сосібій, багаторічний міністр при Птолемеї IV, та Агатокл, брат коханки Птолемея IV Агатоклеї, оголосили себе регентами. Вони підробили або оприлюднили заповіт, який призначав їх опікунами, віддали юного царя під опіку Агатоклеї та її родини й усунули потенційних суперників. Сосібій узяв на себе значну частину державного управління на ранньому етапі.

Перелом стався близько 202 року до н. е., коли Агафокл став фактичним регентом, проте був повсюдно зненавиджений за розпусту та бездарне управління. Народне повстання в Олександрії призвело до його жорстокого лінчування натовпом за номінального схвалення юного царя. Наступними регентами були Глеподем, намісник Пелусія, а згодом Арістомен. На час битви при Паніоні в 200 році до н. е. царство перебувало під орудою послідовно змінюваних регентів і придворних радників.

У битві при Паніоні птолемеївськими силами в полі командував полководець Скопас з Етолії, найманий воєначальник, призначений у період регентства, а не самим Птолемеєм V. Молодий цар не мав реального контролю — ухвалення рішень, військова стратегія та загальна слабкість царства впливали з паралічу регентів, внутрішніх заколотів (як-от повстань корінних єгиптян) і придворних інтриг. Ця нестабільність дала Антіоху III Великому змогу рішуче розгромити Скопаса при Паніоні, захопивши Келесирію, включно з Юдеєю, назавжди вирвавши її з-під контролю Птолемеїв.

Історики обговорюють імовірність того, що смерть Птолемея IV була наслідком отруєння, що також є частиною історичних спекуляцій щодо Володимира Леніна, Йосипа Сталіна, а також цариці півдня, Клеопатри. Путін бере гору в Українській війні, але тоді починається його занепад через його прагнення відновити контрольне підпорядкування, яке Радянський

Союз колись мав над українською церквою, скасування якого 1989 року було символом перемоги царя півночі над царем півдня.

Україна є колискою східнослов'янського православ'я. Хрещення Володимира Великого відбулося 988 року в Києві. Згодом, після падіння Константинополя, Москва претендувала на титул «Третій Рим», позиціонуючи себе як законну правонаступницю та духовну опікунку всіх руських земель, включно з Україною як своєю «канонічною територією».

Московський Патріархат завжди розглядав Україну як духовно невіддільну від Росії під гаслом «Один народ, одна віра», формулою, яку сам Путін неодноразово вживав. Україна, особливо після 2014 та 2022 років, дедалі більше сприймає опіку Москви як колоніальне й імперське панування, а не як істинне духовне материнство. Станом на лютий 2026 року існують дві конкуруючі православні структури. Одна з них — Православна Церква України, яка з 2019 року є незалежною від Вселенського Патріарха Варфоломія Константинопольського. У Києві Православна Церква України вважається справді національною церквою.

Застереження для читача: Православна церква України — це інша церква, ніж Українська православна церква. Українська православна церква пов'язана з Російською православною церквою, і з цієї причини Зеленський її переслідує. Ватикан виступає проти переслідувань Зеленського, що вже тривають, але повстання Путіна, про яке йдеться у дванадцятому вірші, настає після його перемоги при Рафії і ще належить до майбутнього.

Українська Православна Церква історично була пов'язана з московською структурою. Після вторгнення 2022 року Українська Православна Церква у травні 2022 року проголосила повну автономію, проте українські державні слідчі органи (DESS) неодноразово стверджували, що вона й надалі залишається канонічно та юридично пов'язаною з Москвою. У серпні 2024 року Україна ухвалила закон (підписаний Зеленським), який забороняє будь-яку релігійну організацію, пов'язану з Російською Православною Церквою («державою-агресором»). Українську Православну Церкву зобов'язано повністю розірвати зв'язки або зіткнутися з ліквідацією її Київської митрополії за рішенням суду. Станом на кінець 2025 року та початок 2026 року тривають обшуки, переходи парафій до Української Православної Церкви (понад 1 300 з 2022 року), судові процеси, а експерти ООН застерігають щодо занепокоєнь станом релігійної свободи стосовно Української Православної Церкви.

Ватикан публічно виступив проти будь-якої примусової ліквідації Української Православної Церкви. Росія і Путін трактують це як відверте переслідування канонічного Православ'я і висунули захист «російських православних церков» як пряму вимогу в будь-яких мирних переговорах. Російська пропаганда послідовно пов'язує Українську Православну Церкву та державні напади на неї з «нацизмом» і подає їх як складову свого виправдання «денацифікації».

Путін самочинно «увійде до храму» і претендуватиме на повноту духовної влади над Українським Православ'ям, у спробі знову підпорядкувати увесь український церковний

устрій Москві, вимагаючи визнання себе законним духовним главою російського православного світу.

Це точна паралель до входження Птолемея до Святого Святих, тоді як Уззія — це Зеленський, що прагне кадити. Бунт Птолемея був у Святому Святих, а Уззії — у Святилиці. Південний цар, сп'янілий від перемоги «прикордоння», поклавши край проксі-владі нацизму, а потім переступає межу й заходить до місця, що належить винятково царині релігії. Тоді настане раптове приниження з Божого Провидіння, і Путін зійде зі сцени (як Птолемей IV помер 204 р. до н. е.). Після вакууму влади періоду «слабких наступників» північний цар повертається з більшою силою і перемагає в сучасній битві при Паніоні у 15-му вірші.

Сімнадцять

Сімнадцятирічний період з'являється тричі в історії, де битви при Рафії та Паніоні, рядок на рядок, зливаються воедино. Сімнадцять років від Міланського едикту, коли східний і західний престоли імперії були з'єднані шлюбом, аж до 330 року, коли царство було поділене й розлучене. Початок і кінець цих сімнадцяти років є віхами двох інших споріднених пророчих періодів. Починаючи з Нерона у 64 році, позначено період переслідувань, що завершився за Костянтина Великого. Перехід від неронового періоду переслідувань до компромісу, який уособлює Костянтин, визначає перехід від Смирнської церкви до Пергамської церкви. 313 рік і Міланський едикт позначають кінець Смирнської церкви, а кінець цього сімнадцятирічного періоду припадає на 330 рік, що стало сповненням трьохсотшістдесятирічного пророцтва Даниїла 11:24.

Він увійде мирно навіть у найзаможніші місця провінції; і зробить те, чого не робили ні його батьки, ні батьки його батьків; роздасть між ними здобич, награбоване та багатства; так, і замишлятиме задуми проти твердинь, навіть на певний час. Даниїла 11:24.

Період у сімнадцять років, що відлічується від 313 року та Міланського едикту, відкривається сповненням пророцтва і завершується сповненням іншого пророцтва. Перше пророче сповнення, яке позначає початок, визначає перехід від церкви Смирни до церкви Пергаму, а пророцтво, що позначає кінець тих сімнадцяти років, вказує на поділ Риму на східний і західний Рим. Сімнадцятирічний період визначається пророчою історією, а не якимось окремим сімнадцятирічним проголошенням. Альфа поділу другої церкви від третьої співпала з поділом імперії на схід і захід під час сповнення часового пророцтва на 360 років. Ці два пророцтва встановлюють період у сімнадцять років, і його слід установити як законний пророчий період на підставі свідчення двох чи трьох; якщо сімнадцять є дійсним пророчим символом.

Ті свідки перебувають у ще одному 250-річному періоді, що розпочався 457 р. до н. е. Того року розпочалося 2300-річне пророцтво книги Даниїла 8:14. 457 р. до н. е. є пророчою відправною точкою й установленою пророчою віхою. Додавши 250 років уперед, дістаємося 207 р. до н. е., що означає період між битвами при Рафії та Паніоні. Битви при Рафії та

Паніоні не можна відокремлювати, бо в обох брав участь Антіох Великий. Від битви при Рафії 217 р. до н. е. до битви при Паніоні 200 р. до н. е. — сімнадцять років. 2300-річне пророцтво окреслює на початку зміну диспенсації, коли третій указ відновив національний суверенітет Юдеї, а наприкінці відбулася зміна диспенсації, коли Христос перейшов із Святого до Святого Святих. 207 р. до н. е. позначає зміну диспенсації єгипетського правління над Юдеєю на селевкідську диспенсацію правління над славною землею. Диспенсація селевкідського контролю над славною землею спричинила повстання Маккавеїв у 167 р. до н. е.

Неронівський період у 250 років завершується історією Константина ВЕЛИКОГО, а 250 років, що припадають на проміжок між двома битвами, — це історія Антіоха ВЕЛИКОГО. У битві при Рафії Птолемей IV переміг Антіоха ВЕЛИКОГО, і Птолемей царював сімнадцять років. Обидва 250-річні періоди містять окремий сімнадцятирічний період. Обидва завершуються історією правителя, відомого як ВЕЛИКИЙ. Обидва 250-річні періоди починаються з встановленої пророчої віхи і закінчуються встановленою пророчою віхою.

Сполучені Штати виникли 4 липня 1776 року, і через 250 років, 4 липня 2026 року, Дональд Трамп, відомий як той, хто прагне зробити Америку «великою», збирається відсвяткувати ці 250 років. 2026 рік, подібно до періоду у 250 років, відрахованого від 457 року до н. е., припадає на середину історії сучасних битв при Рафії та Паніумі, відомих як війна в Україні та Третя світова війна. Правління південного царя, період першого недільного закону та період від битви при Рафії до битви при Паніумі становлять три відрізки по сімнадцять років, усі пов'язані з однією й тією самою пророчою історією. Три періоди по 250 років одночасно сходяться в тих самих пророчих історіях. Ці три періоди по 250 років встановлюють три лінії пророчої істини з історією, пов'язаною з Дональдом Трампом, представленим або як Костянтин Великий, або як Антіох Великий.

Три лінії по 250 років подають три різні, але взаємодоповнювальні ілюстрації останніх днів. Лінія Нерона окреслює сімнадцятирічну історію компромісу, яка досконало відповідає пророчим характеристикам формування образу звіра.

Господь ясно показав мені, що образ звіра сформується перед тим, як закінчиться час випробування; бо він має стати великим випробуванням для Божого народу, через яке буде вирішено їхню вічну долю. Ваша позиція — така плутанина суперечностей, що вона введе в оману лише небагатьох.

У 13-му розділі Об'явлення ця тема ясно представлена; [Об'явлення 13:11-17, цитовано].

"Це випробування, яке Божий народ має пройти, перш ніж його буде запечатано. Усі, хто довів свою вірність Богові, дотримуючись Його закону і відмовляючись приймати фальшиву суботу, стануть під прапор Господа Бога Єгови і отримають печатку живого Бога. Ті, хто зречеться істини небесного походження і прийме недільну суботу, отримають знак звіра." Manuscript Releases, том 15, 15.

Образ звіра — це поєднання церкви та держави, в якому церква здійснює контроль над цими взаєминами. Компроміс Костянтина у спробі поєднати язичництво з християнством є класичним прикладом компромісу останніх днів.

У тих рухах, що нині тривають у Сполучених Штатах і спрямовані на те, щоб забезпечити для установ і звичаїв церкви підтримку держави, протестанти йдуть слідами папістів. Ба більше, вони відкривають двері для папства, аби воно відновило в протестантській Америці те верховенство, яке втратило у Старому Світі. А те, що надає цьому рухові ще більшої ваги, — це факт, що головною метою є запровадження примусового дотримання неділі — звичаю, який походить від Риму і який вона проголошує знаком своєї влади. Саме дух папства — дух пристосування до світських звичаїв, пошанування людських традицій понад Божі заповіді — пронизує протестантські церкви і веде їх до того, щоб чинити ту саму справу звеличення неділі, яку папство вже здійснювало раніше.

Якщо читач хоче зрозуміти, які сили буде залучено в боротьбі, що незабаром настане, йому досить простежити історію тих засобів, які Рим уживав для досягнення тієї самої мети в минулі віки. Якщо він бажає знати, як об'єднані папісти й протестанти поводитимуться з тими, хто відкидає їхні догмати, нехай зверне увагу на дух, який Рим виявляв щодо Суботи та її захисників.

Королівські едикти, вселенські собори та церковні постанови, підтримані світською владою, були тими шаблями, через які язичницьке свято здобуло почесне становище в християнському світі. Першим державним заходом, що запроваджував обов'язкове додержання неділі, був закон, виданий Костянтином. (321 р. по Р. Х.) Цей едикт зобов'язував міських жителів відпочивати у 'шанований день сонця', але дозволяв селянам продовжувати свої сільськогосподарські роботи. Хоча за своєю суттю це був язичницький закон, його було проведено в життя імператором після його номінального прийняття християнства. Велика боротьба, 574.

Послідовність компромісів, що привела і знову приведе до недільного закону, представлена сімнадцятирічним періодом з 313 по 330 роки, де перший недільний закон 321 року слугує серединою цієї історії. На початку був шлюб сходу й заходу, а в кінці — розлучення сходу й заходу. Перший недільний закон є середньою віхою, яка представляє бунт, подібно до того, як тринадцята літера єврейської абетки, коли перед нею стоїть перша літера, а після неї — двадцять друга, остання літера абетки, утворює єврейське слово істина. Шлюб на початку і розлучення в кінці вказують на узгодженість літери альфа з літерою омега. Двохсот'ятдесятирічний період, що розпочався за Нерона, має підпис Христа і промовляє до питання теперішньої істини в останні дні.

250-річний період, що починається 457 р. до н. е., наголошує на мистецтві державного управління, представленому Антіохом Великим, який перебуває в межах сімнадцятирічного періоду від Рафії до Паніума. Ми розуміємо це як мистецтво державного управління, бо в 457 р. до н. е. також почалося пророцтво на 2 300 років. Ці 2 300 років становлять внутрішню лінію пророцтва, яка свідчить про Боже діло викуплення і узгоджується із

символом церковного управління. На відміну від 250-річного періоду, що розпочався з Нерона, період, який починається 457 р. до н. е., стосується політичної ролі останнього американського президента, який прагне зробити Америку, а потім і світ, великими, просуваючи помилкову католицьку концепцію золотого віку тисячі років миру.

Двісті п'ятдесят років існування Сполучених Штатів, які є земним звіром із тринадцятого розділу Об'явлення, позначають завершення шостого царства біблійного пророцтва, що закінчується там, де й почалося, — посеред війни. Переможці історії визначають збережений літопис. Глобалістські демократи, що діють силою дракона, розглядають теперішню анархію як революцію, а республіканці, що багато говорять і мало діють, розглядають цю теперішню історичну дійсність як громадянську війну. Демократи є представниками дракона біблійного пророцтва, а республіканці представлені як відступницькі протестанти; або, за висловом Івана у шістнадцятому розділі Об'явлення, — це лжепророк. Сполучені Штати розпочалися революційною війною і завершуються революційною війною. Республіканська партія почалася під час громадянської війни і завершується громадянською війною. Республіканці вбачають громадянську війну в тому, що демократи називають революцією.

Трамп, як останній республіканський президент, має пророчі атрибути першого республіканського президента, який прийшов у зовнішній історії Громадянської війни. Зовнішня Громадянська війна Лінкольна була також внутрішньою історією пророцтва Ісаї сьомого розділу, восьмого вірша, яке завершилося 1863 року, того самого року Емансипаційної прокламації. Розрізнення між двома партіями є первинним і основоположним пророчим принципом. Воно почалося з Каїна й Авеля, які за часів Христа були представлені садукееями та фарисеями, двома класами Каїна, що мали вбити одного Авеля.

Фарисеї та саддукеї уособлюють тих, хто, хоч і з різних причин, погодився розпі'яти свого Месію; однак згода лишається згодою. Фарисеї проголошували відданість Законові, але її не дотримувалися, як і республіканці. Фарисеї проголошували відданість первісному божественному Законові, але тлумачили Закон за власною упередженою логікою. Первісний Закон для фарисеїв — те саме, чим для республіканців є Конституція, — та сама Конституція, підтримку якої вони декларують, але якої не дотримуються. Саддукеї відкидали силу Божу і, хоча були меншою сектою, ніж фарисеї, за часів Христа контролювали релігійне та політичне життя Юдеї. Демократи є меншою сектою, ніж республіканці, настільки малою, що мусять удаватися до обману, аби втриматися при владі, проте при владі вони залишаються, бо їхні опоненти, які проголошують відданість рівній справедливості для всіх, нічого не роблять, щоб забезпечити здійснення принципів закону, який вони твердять, що відстоюють.

Немає нічого нового під сонцем, і дві політичні партії у Сполучених Штатах є такою ж частиною пророчої картини, як були фарисеї та саддукеї. Звісно, у цій пророчій площині існує багато інших паралелей, але лише коли ви побачите пророчий взаємозв'язок двох нечестивих сил, які, хоча й супротивники, об'єднуються проти святості, тоді побачите

Птолемея й Озію у належному світлі. Обидва південні царі намагалися приносити жертву в тому самому храмі, але Птолемей з Єгипту уособлює драконову силу — Демократів. Озія, як цар Юдеї, є провідником славної землі, яка є відступницьким протестантизмом, або лжепророком — Республіканцями.

Взаємини дракона та лжепророка класично представлені на горі Кармелі. На горі Ахав представляв дракона, а Єзавеліні пророки Ваала та Астарті уособлювали лжепророків, які протистояли Іллі. Звір, яким є Єзавель, усе ще перебував за лаштунками в Самарії. Дракон, об'єднаний із лжепророком, був також представлений об'єднанням язичницького Риму та юдеїв при хресті, так само, як буде й об'єднанням демократів і республіканців за недільного закону. Елементи об'єднаної влади представлені демократами й республіканцями в межах республіканського рога земного звіра. Ті дві нечестиві політичні сили представлені Каїном, а лінія Авеля також має двоїстий поділ.

Лінія Авеля, яка щодо зовнішньої лінії Каїна є внутрішньою, представлена двома класами дів. Розвиток протестантського рога земного звіра, тобто Сполучених Штатів, представлений низкою релігійних очищень, що починаються з церкви в Сардах у 1798 році, коли Сполучені Штати стали шостим царством біблійного пророцтва. Церква в Сардах мала ім'я, яке свідчило, що вона живе, але була мертва. До 1798 року протестантські секти, що відокремилися від папської церкви, уже поверталися до Риму. Християн уперше назвали християнами в Антіохії.

Саме в Антіохії учнів уперше назвали християнами. Цю назву їм дали, бо Христос був головною темою їхніх проповідей, навчання та розмов. Вони безупинно переказували події, що відбулися за днів Його земного служіння, коли Його учні були благословенні Його особистою присутністю. Невтомно вони розповідали про Його вчення та чудеса зцілення. З тремтливими вустами та зі сльозами на очах вони говорили про Його муку в саду, Його зраду, суд і страту, про довготерпіння й смирення, з якими Він зносив наругу й тортури, завдані Йому Його ворогами, і про божественне милосердя, з яким Він молився за тих, хто Його переслідував. Його воскресіння і вознесіння, а також Його служіння на небі як Посередника за падше людство, були темами, про які вони з радістю розповідали. То й не дивно, що язичники називали їх християнами, адже вони проповідували Христа і звертали свої молитви до Бога через Нього.

Сам Бог дав їм ім'я християн. Це царське ім'я, дане всім, хто приєднується до Христа. Саме про це ім'я пізніше писав Яків: "Хіба не багаті утискають вас і тягнуть вас до судилищ? Хіба не вони ганьблять те достойне ім'я, яким ви названі?" Якова 2:6, 7. А Петро проголосив: "Коли хто страждає як християнин, нехай не соромиться; але нехай прославляє Бога за це." "Коли за ім'я Христове зневажають вас, блаженні ви; бо Дух слави і Божий спочиває на вас." 1 Петра 4:16, 14. Дії апостолів, 157.

Церква Ефеса була названа християнською, після чого постала переслідувана Церква Смирни, за якою настала церква компромісу в історії Пергама. Коли папство посіло трон, розмежування виявило Божу істинну Церкву як Церкву в пустелі. Римська церква була Тіятирою. По завершенні перебування в пустелі тривалістю в тисячу двісті шістьдесят років

постала протестантська Церква, і відтоді протестантський ріг представлений божественною серією випробувань та очищень.

Протестантизм розпочався, коли Мартін Лютер у 1517 році прибив свої 95 тез до дверей, а "23" роки потому, у 1540-му, було засновано єзуїтський орден. У 2013 році 95-те й остаточне представлення Таблиць Авакума було прибито до дверей, а 13 березня 2013 року був інтронізований перший єзуїтський папа. У тій самій історії Мартін Лютер був відлучений від Церкви папою Львом. Робіть висновки...

У 1798 році Сардиська церква заявляла, що зберігає протестантське ім'я, але, повертаючись до Риму, вже не відповідала цьому імені. Коли мілеритський адвентизм у 1844 році підхопив смолоскип протестантизму, він становив докір Єровоаму, першому цареві Ізраїлю — нації, яка була кровно спорідненою з племенем Юди, де Бог поставив Свій храм. Єровоам створив фальшивий культ, заснований на релігії, що уособлювала колишнє рабство його народу. Він повторив засадниче відступництво Аарона — створення образу звіра — з усією пророчою значущістю, пов'язаною з цією історією. Але під час його служіння посвячення мілеритський адвентизм докорив за його небажання й надалі спрямовувати істинне поклоніння до святилища, де перебуває Бог. Єровоам хотів, щоб осереддя поклоніння було у Вефілі та Дані, що уособлювало тих із Сардиської церкви в 1844 році, які відмовилися йти за Христом до Святого Святих.

Мілеритський адвентизм обрав повернення до релігії Риму й прийняв ті самі доктринальні аргументи тих, хто щойно був викритий як лжепророки через своє відкидання вістки Міллера; узяв їх собі за богословських наставників, аби виправдати своє відкидання пророчої вістки про «сім часів». Мілеритський адвентизм, подібно до непокірного пророка, обрав власний шлях замість того, щоб іти за Божим проводом. Шлях, який обирають нерозумні в усіх випробуваннях і очищеннях мудрих і нерозумних дів від Протестантської Реформації й далі в пророчій історії, — це шлях, що повертає до культу тієї країни, з якої вас було визволено; і, як-то кажуть, «усі дороги ведуть до Рима». Усі дороги — окрім давніх шляхів Єремії.

Протестантська Реформація була прообразно представлена поверненням Мойсея до Єгипту, щоб ввести Божий народ в Обітовану землю. Коли Його народ вийшов із землі неволі, Бог постановив дати Своему вибраному народові Свій Закон. За зразком Мойсея та Протестантської Реформації бунт виявився негайно після визволення. Бог випробував Сарди, народ, що твердив, ніби має живе ім'я, але був мертвий на час звістки Вільяма Міллера. У 1844 році відбулося два очищення; перше — очищення церкви в Сардах, яка називала себе протестантською, але виявилася мертвою; а потім того ж року були очищені міллеріти, у сповненні притчі про десять дів.

Демократи і республіканці представляють два політичні класи, які разом становлять республіканський ріг на звірі, що виходить із землі, з тринадцятої глави Одкровення. Мудрі й нерозумні діви — це два релігійні класи, які разом становлять протестантський ріг на звірі, що виходить із землі. Мудрі діви мають перше наймення, дане в Антіохії. Мудрі діви

— християни, але вони також філадельфійці, які мають обітницю одержати ім'я.

Переможця зроблю стовпом у храмі Бога мого, і він більше не вийде назовні; і напишу на ньому ім'я Бога мого, і ім'я міста Бога мого — Нового Єрусалима, що сходить з неба від Бога мого; і напишу на ньому моє нове ім'я. Об'явлення 3:12.

Вперше Бог назвав Свій народ християнами в Антіохії, а історія, у якій лаодикійський рух ста сорока чотирьох тисяч переходить у філадельфійський рух ста сорока чотирьох тисяч, є також історією Антіоха Великого, на честь якого названо місто Антіохія, і який представлений наприкінці 250-річного періоду між битвами при Рафії та Паніумі.

Ми продовжимо їх у наступній статті.